

Een preek van J.C. Philpot: De zaligheid der goddelijke kastijding

*uitgesproken in de Voorzienigheids-Kapel, Great Alie Street, Londen op dinsdagavond, 24 juli 1849.
overgenomen uit Tien predikaties, deel 1*

“Welgelukzalig is de man, o HEERE, dien Gij tuchtigt, en dien Gij leert uit Uwe wet. Om hem rust te geven van de kwade dagen; totdat de kuil voor den goddeloze gegraven wordt.” Psalm 94:12-13.

Wat vormen de mensen zich een verschillend oordeel omtrent de zaligheid en het geluk van hetgeen God in Zijn Woord verklaard heeft dat het geluk is!

Als we naar de mening van mensen luisteren over het geluk, zouden ze dan niet ongeveer in deze trant spreken? ‘Geluk bestaat uit gezondheid en kracht; uit een overvloed van geriefelijkheid, luxe, en genoegens van het leven; uit een vriendelijke en liefhebbende levensgezel; uit de gezondheid, gehoorzaamheid en het goed bezorgd zijn in de wereld van de kinderen; uit een lang en voorspoedig leven, dat eindigt in een kalme en rustige dood.’ Ik geloof, dat een natuurlijk mens, zo hij al niet precies de woorden zou gebruiken, zijn denkbeelden van het geluk, wat het wezen aangaat, tamelijk in de richting zou uitdrukken, van wat ik zojuist geschetst heb.

Maar als we komen tot hetgeen de Heere God Almachtig heeft verklaard, dat het geluk is; als we ons afkeren van de mening der mensen tot de woorden, die gesproken en de wegen, die geopenbaard zijn door de Heere, waar vinden we dan dat de ‘zaligheid’ uit bestaat? Wie zijn de personen, die de onfeilbare God der Waarheid verklaard heeft welgelukzalig te zijn? ‘Zalig zijn de armen van geest; want hunner is het Koninkrijk der hemelen; Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden; Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen het aardrijk be-erven. Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden. Zalig zijn de barmhartigen; want hun zal barmhartigheid geschieden; Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien. Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden. Zalig zijn zij, die vervolgd worden om der gerechtigheid wil; want hunner is het Koninkrijk der hemelen (Matth. 5:3-10). En vervolgens, in de woorden van onze tekst, ‘Welgelukzalig is de man, O HEERE, dien Gij tuchtigt, en dien Gij leert uit Uwe wet’. Dit zijn de onfeilbare woorden Gods; en door Zijn Woorden zal de mens beproefd worden.

Het zijn niet de vergankelijke, aarzelende meningen van aard- wormen; doch het is de onfeilbare verklaring van de enige waarachtige God, waarnaar deze zaken moeten worden geoordeeld. In het pogen, dan, vanavond te ontvouwen wat de Heere hier verklaard heeft de ware ‘zaligheid’ te zijn, zal ik:

- I. Ten eerste, trachten aan te tonen, waaruit deze zaligheid bestaat: ‘Welgelukzalig is de man, o HEERE, dien Gij tuchtigt, en dien Gij leert uit Uwe wet’.
- II. Ten tweede, waarom de man, die aldus getuchtigd en aldus geleerd wordt waarlijk zalig is; ‘Om hem rust te geven van de kwade dagen’. En,
- III. Ten derde, wat er intussen wordt toe bereid voor de goddeloze. ‘Totdat de kuil voor de goddeloze gegraven wordt’.

I. Laten we dan in de eerste plaats trachten de geestelijke betekenis te bezien van de woorden: ‘Welgelukzalig is de man, dien Gij tuchtigt, en dien Gij leert uit Uwe wet’. Wie is deze man?

Hij is iemand, dien God in handen genomen heeft; iemand met wie de Heere een bijzonder genade-oogmerk heeft; een waarachtig geboren kind van Zijn hemelse Vader; want ‘Maar indien gij zonder kastijding zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden, en niet zonen’. (Hebr. 12:8). Als een mens daarom vrij is van Goddelijke kastijding, dan is zijn persoon getekend als met een lichtkrans. Hij moge zichzelf gelukwensen, met het vrij te zijn van moeite; hij moge zeggen, ‘geen kwaad is me overkomen’. Maar juist zijn vrij zijn hiervan is slechts een bewijs, dat hij een bastaard is — het handschrift van zijn onwettigheid. Als hij een rechtgeaard kind zou zijn, zou hij onder de roede komen, doch daar hij dit niet is, ontkomt hij aan deze blijken van Gods eeuwige aanneming. We kunnen dit ook in het natuurlijke opmerken. De kinderen, die ons op dit ogenblik storen door hun lawaai op straat, tuchtigen we niet; het zijn niet de onzen.

Maar als U, als één der ouders, zoudt zien, dat Uw kind lawaai maakte op straat, of zich op een andere wijze zou misdragen, dan zoudt U hem naar binnen halen en hem tuchtigen. Hij is Uw kind; U hebt belang bij hem; U kunt hem zich niet laten gedragen, zoals in het wild opgroeiende kinderen doen, omdat hij Uw vlees en bloed is. En daarom, terwijl U de anderen voorbijgaat, omdat U geen belang bij hen hebt, plaatst U Uw

eigen kinderen onder een bijzondere tuchtiging, omdat het Uw eigen kinderen zijn. Zo is het ook geestelijkerwijs. De wilde zwervers, om wie de Heere Zich niet bekommert, de kinderen van Satan, die de maat van hun ongerechtigheid volmaken, hebben geen roede of tuchtiging; ze worden, evenals deze arme haveloze kinderen aan zichzelf overgelaten. Maar de erfgenamen der belofte, de kinderen van de levende God, degenen, die Hij oefent om voor eeuwig bij Hem te zijn in gelukzaligheid en heerlijkheid, zal Hij niet toelaten voort te gaan in hun eigen wegen: voor hen heeft Hij een tuchtroede.

Doch in de woorden, die we voor ons hebben, kunnen we opmerken, dat de Heere het tuchtigen plaatst voor het onderwijzen. Ligt hierin niet iets opmerkelijks? Waarom zou het tuchtigen aan het onderwijzen voorafgaan? Vanwege deze reden. We hebben geen oor om te horen, behalve voor zover we getuchtigd zijn. Neem de zaak, waarop ik heb gezinspeeld. Uw kind doet iets verkeerd. Onderwijst U hem eerst of tuchtigt U hem eerst? U tuchtigt hem eerst. En vervolgens, als U hem door middel van de tuchtiging tot onderworpenheid hebt gebracht, in een gepaste gemoedsgesteldheid, vertelt u hem hoe verkeerd het gehandeld heeft. De roede kastijdt het lichaam alvorens het onderwijs het oor bereikt. Zo is het ook geestelijkerwijs. In de leidingen Gods met Zijn kinderen, tuchtigt Hij eerst; en als ze door Zijn tuchtiging een oor ontvangen hebben om te horen, een consciëntie om te voelen, en een hart om de waarheid te omhelzen, die hun geopenbaard is, brengt Hij Zijn onderwijs in hun ziel.

De Heere heeft verschillende manieren om Zijn volk te tuchtigen; maar over 't algemeen kiest Hij een zodanige tuchtiging, als bijzonder geschikt is voor de persoon, welke Hij tuchtigt. Wat een erg zware tuchtiging voor U zou zijn, zou dit voor mij niet kunnen zijn en hetgeen aan de andere kant een erg zware slag voor mij zou zijn, zou dat voor U niet kunnen zijn. Onze aard, ons gestel, en onze bevindingen kunnen alle uitéénlopen en daarom wordt die tuchtiging gekozen, die voor de persoon van pas komt. Het is alsof de Heere in Zijn hemelse garderobe een aantal roeden heeft hangen van verschillend formaat; en Hij neemt er juist die roede uit, die precies gepast is voor het kind, dat Hij juist voornemens is te tuchtigen, het in zulk een mate bestraffende en tegelijk op zulk een wijze, als precies geschikt is voor de persoon, die gekastijd wordt. En hier vertoont zich de wijsheid Gods op een uitnemende wijze.

1. De Heere acht het bijvoorbeeld gepast sommigen in het lichaam te tuchtigen. We vinden dit in de Schriften. In het boek Job wordt op een bijzondere wijze vermeld; 'Ook wordt hij gestraft met smart op zijn leger, en de sterke menigte zijner beenderen. Zodat zijn leven het brood zelf verfoeit, en zijn ziel de begeerlijke spijs. Dat zijn vlees verdwijnt uit het gezicht, en zijn beenderen, die niet gezien werden, uitsteken'. (Job 33:19-21).

Daar hebben we een voorbeeld van iemand, die op een ziekbed gelegd werd in lichaamsspijnen, bedroefd van geest, en die tot zijn nut gekastijd werd, door Zijn genadige Heere. Zo vinden we de Apostel Paulus spreken tot de Corinthiërs, die zich misdragen hadden aan het Avondmaal des Heeren; 'Daarom zijn onder U vele zwakken en zieken en velen slapen'. (1 Cor. 11:30). Het was hun onbehoorlijk gedrag aan des Heeren Avondmaal, dat lichamelijke ziekte over hen had gebracht. De Heere kastijdde hun lichaam vanwege het wangedrag hunner ziel.

Zo stellen we vast, dat de Heere in het geval van Hizkia soortgelijke maatregelen nam. De profeet werd tot hem gezonden met deze boodschap in zijn mond, 'Geef bevel aan Uw huis; want gij zult sterven en niet leven'. (2 Kon. 20:1). Een ziekte greep hem aan en hij lag uitgestrekt op het doodsbed. Doch zie wat het in hem uitwerkte! 'Hij keerde zijn aangezicht om naar de wand, en hij bad tot de HEERE'. Hij keerde zich af van alle menselijke hulp en richtte zijn ogen geheel en alleen op Hem, Die behouden kan. Het gebeurt in ziekte en droefenis dikwijls, dat het de Heere behaagt Zichzelf aan onze ziel te openbaren, ons met Zijn tegenwoordigheid te zegenen en een Geest des gebeds in ons te verwekken. Zelf ben ik hiervan een levende getuige; de grootste zegeningen, die ik ooit ontvangen heb, de zoetste openbaringen des Heeren aan mijn ziel hebben plaats gehad op een ziekbed. Ziekte is vaak erg profijtelijk.

Bezoeken in het lichaam scheiden ons af van de wereld, zetten ons hart op hemelse zaken, trekken onze genegenheden af van de tijdelijke en zinnelijke dingen, als het de Heere behaagt Zichzelf erin te openbaren. En evenwel zijn er andere tijden en gelegenheden, wanneer we op een ziekbed gelegd zijn, en er toch geen zegen geschonken wordt.

Ik herinner me, dat op een keer, nadat de Heere mijn ziel op een ziekbed gezegend had, toen ik wat aan de beterende hand was, en de zegen verdwenen was, deze gedachte door me heenging: 'O, je geestelijke gemoedsgesteldheid was geen uitwerksel van genade; je was ziek en bedroefd; dat was het, en het was niet iets bijzonders van God, dat die gevoelens teweegbracht'. Spoedig daarna, werd ik weer op een ziekbed

gelegd; had ik toen dezelfde zalige gevoelens, dezelfde bevattingen van Christus, dezelfde geestelijke gesteldheid aan mijn ziel? Volkomen het tegengestelde; alles was hard, duister, dodig en dor. Toen zag ik, dat het niet de ziekte was, die Christus kon openbaren, beminnelijk of dierbaar kon maken; maar de kracht Gods, die erin openbaar kwam.

En aldus, leren we soms juist uit onze dorheid, hardigheid, en dodigheid, profijtelijke lessen en zijn er daarbij van overtuigd, dat we volslagen onbekwaam zijn één geestelijk gevoelen in onze zielen te verwekken.

2. Anderen tuchtigt de Heere in hun gezinnen. Onze kinderen zijn ons erg dierbaar; ze zijn ons eigen vlees en bloed, en raken onze tederste gevoelens. Nu kan de Heere ons soms persoonlijk voorbijgaan en ons bezoeken in onze kinderen of in onze levensgezel.

We vinden dit in de Schriften. We zien hoe Jacob leed ondervond van zijn kinderen, door er één een tijdlang te verliezen, en van anderen, die toonden prikkelen in zijn zijde te zijn, en een smart voor zijn ziel. We zien dit eveneens in David, toen hij zijn ziel uitweende in zulk een bittere droefheid, 'Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Och dat ik, ik voor U gestorven ware, Absalom, mijn zoon, mijn zoon!' (2 Sam. 18:33). We zien het in het geval van Ammon en Thamar (hfdst. 13). Wat een ellende werd er door zijn kinderen in zijn eigen huisgezin aangericht!

We zien het eveneens in het wegnemen van het kind, dat hij had bij de vrouw van Uria de Hethiet; hetgeen, ofschoon het hem trof tot in het diepst van zijn ziel, hij toch zag als de tuchtigende hand Gods vanwege zijn vreselijke overtreding.

3. Anderen worden weer getuchtigd in hun wereldse omstandigheden. We zien dit ook in de Schriften.

Zie naar Job; een man, die in rijkdom alle mensen uit het Oosten overtreft. Maar hoe werd alles in een ogenblik weggeslagen; zijn kudde, zijn herders en al zijn bezittingen met één slag weggenomen.

Goddeloze mensen zien de hand Gods niet in deze zaken; voor hen is het alles 'toeval', of een 'ongelukkige speculatie, die niet slaagde'. Doch als de kinderen Gods zich overgeven aan speculaties, of hun geld steken in ondernemingen, die geen bestaansgrond hebben; wanneer er een ommekeer komt, de speculatie een mislukking blijkt te zijn, en het geld verloren is, is het hun zegen dit te aanvaarden als een slag van God en als een blijk van Goddelijke kastijding. Hun ogen zijn dan gezalfd met ogenzalf om op te merken, dat het een rechtvaardig verdiende slag is; en ofschoon dit hen zoveel te dieper treft, ontvangen ze deze als van de Heere komend, en onderwerpen zich eraan, als aan een bedeling uit genade en niet uit toorn.

4. Anderen (ik mag wel zeggen allen naar hun mate) bezoekt de Heere geestelijk aan hun ziel. Waarover ik tot nog toe gehandeld heb zijn louter uitwendige bezoeken — bezoeken in het lichaam, in het huisgezin, en in de omstandigheden. Dit alles zijn de bedelingen Gods, en deze behoren als zodanig te worden beschouwd; en wanneer ze aldus beschouwd worden, werken ze in de ziel mede ten goede. We moeten ze niet naast ons neerleggen; we moeten niet zeggen: 'De hand Gods is er niet in; het is alles toeval'. Er is niets, dat een kind van God bij toeval overkomt of per ongeluk; het komt alles van God, en alles wordt naar mate en tot een zeker doeleinde beschikt. Als de Heere onze lichamen treft, is dit tot ons geestelijk nut; als Hij ons in onze kinderen bezoekt is dit tot ons geestelijk nut; als Hij ons in onze omstandigheden bezoekt is dit tot ons geestelijk nut. Als het oog geopend is om te zien, het oor om te horen, het hart om te geloven, en als de consciëntie teder gemaakt is om te voelen, weten en belijden we dat deze zaken door God gezonden worden. Hier is het onderscheid tussen een gelovige en een ongelovige. Het ongeloof zegt 'het is toeval'; want het ongeloof ziet de hand Gods in niets; het geloof spreekt, 'het is de Heere'; want het geloof ziet de hand Gods in alles. Welnu ofschoon er enkelen deze uitwendige moeiten kunnen ontlopen, zijn er toch geestelijke bezoeken, die we niet kunnen en moeten ontlopen. Als we deze ontlopen, wee ons dan; we tekenen alleen ons doodvonnis; slechts luide verklarend: 'We zijn bastaarden'.

Als we Gods kinderen zijn, zullen we geestelijke bezoeken hebben; en deze zullen in evenredigheid bestaan uit licht en leven in de consciëntie, uit smartelijke overtuigingen van schuld; uit een diepgaand berouw en uit zielesmart vanwege onze afwijkingen; uit een ontdekking van onze boze werken en kromme wegen; uit droefheid vanwege de vele zaken, die we gedaan hebben, waartegen de consciëntie getuigt, dat ze zondig zijn. De weigering van een antwoord op onze gebeden; het zwijgen van de Troon der genade op ons roepen; de geestelijke donkerheid, waarin we verkeren; de kwellende gedachten, die we bij tijden hebben betreffende onze staat, of de leidingen Gods met onze zielen; de onbekwaamheid, het geloof, de hoop en de liefde in onze harten op te wekken — dit alles moet worden beschouwd als tuchtigingen. Is het ook in het

natuurlijke niet zo? Uw kind heeft wat verkeerd gedaan, en heeft U ontstemd. Ziet U het nu even vriendelijk aan als op andere tijden? Neen, U houdt het op een afstand; U laat het vandaag niet met U aan tafel gaan; U berooft het misschien ten dele van zijn voedsel; U laat het vroeg naar bed gaan en in een bedrukte stemming; en als U het niet metterdaad een bestraffing geeft, toont U door Uw koele gelaatsuitdrukking en ernstige blik, dat U ontstemd bent; U wilt het niet op schoot nemen, noch het omhelzen, zoals zijn broers en zussen, maar stuurt het zonder nachtkus naar bed. Wat zijn dit alles anders voor het kind, dan blijken van Uw ontstemming?

Dit zijn kastijdingen; en als het kind gevoelig van aard is, zal het snikkend naar bed gaan, omdat zijn ouders over hem ontstemd zijn; want het weet, dat het zelf de oorzaak is van deze ontstemming. Zo is het geestelijkerwijs ook.

De Heere handelt met ons zoals een ouder doet met zijn kinderen; Hij lacht ons niet toe, geeft ons geen kus, wil ons niet vriendelijk toespreken, of op ons neerzien, als in verleden tijden met een blik van Zijn gunst en liefde en wil, naar het schijnt, niet naar ons horen als we roepen. U leert Uw kind op soortgelijke wijze Uw ontstemming. Als U terughoudend bent en het op een afstand houdt, dan weet het de oorzaak, en voelt het de terughoudendheid als een blijk van Uw ontstemming. Zo is het ook met God. Als Hij weigert te antwoorden op onze gebeden; als Hij Zijn geopenbaarde genade verbergt; als Hij ons in beroerde, moedeloze, en sombere gevoelens laat dan zijn dit alles kastijdingen, en moeten deze als zodanig worden aanvaard; en als ze aldus worden aanvaard, hebben ze een goede uitwerking in de ziel, want ze brengen onderwerping, berusting, stilheid, zachtmoedigheid en ootmoed teweeg.

Op deze, en nog weer andere manieren, waarvan de tijd ons niet toestaat ook maar een tiende deel te vermelden, tuchtigt de Heere Zijn volk. De Heere kastijdt degenen, dien Hij liefheeft; en 'Welgelukzalig is de man, O HEERE', dien Gij tuchtigt'. Er worden er velen bezocht, doch maar weinigen getuchtigd; velen hebben overvloed aan moeite naar de wereld; maar alleen Gods volk wordt waarlijk getuchtigd, opdat ze de hand Gods in de roede opmerken en gevoelen, en zich hieraan onderwerpen. Hierin ligt het gehele onderscheid tussen een gelovige en een niet-gelovige, tussen een kind van God en een ongelovige.

We gaan voort het tweede gedeelte te overwegen van de welgelukzaligheid van de man, dien God tuchtigt, 'dien Gij leert uit Uwe wet'.

We hebben zojuist de reden aangestipt, waarom de tuchtiging aan het onderwijs voorafgaat. We hebben geen oor, om onderwijs te ontvangen, totdat we de Goddelijke tuchtiging over ons gevoelen. Aldus was het ook met de verloren zoon. Totdat hij door de gesel van de honger weer tot zichzelf was gebracht, dacht hij niet aan zijns vaders huis; hij had geen hart om weer te keren; doch een geweldige honger dreef hem huiswaarts. Zo is het met Gods kinderen; zolang hun wordt toegestaan in hun afwijkingen om te zwerven, hebben ze geen hart om weder te keren. Maar laat de roede eens komen; laat ze met slagen naar huis worden gedreven; dan hebben ze een oor om te luisteren, omdat God hun leert tot hun nut, hun onderwijst door Zijn gezegende Geest, en tot hun harten die lessen spreekt, die tot hun eeuwig nut zijn.

'En dien Gij leert uit Uwe wet.' We zouden, naar ik geloof, sterk afwijken van de mening des Geestes, als we, zoals sommigen doen, de betekenis van het woord 'wet' zouden beperken tot wat in strikte en in eigenlijke zin de wet genoemd wordt. In de Schriften heeft de wet een erg ruime betekenis; in het oorspronkelijke betekent het 'onderricht'. Torah is het woord, hetgeen betekent 'onderwijzing' of 'voorschrift'. En daar de wet door Mozes gegeven het grote voorschrift was, dat God de kinderen Israëls gaf in Zijn heiligheid en reinheid werd het woord Torah, of voorschrift, op een duidelijk omschreven wijze verbonden met de wet, zoals die gegeven was aan de Sinäi. Maar het woord zelf heeft een veel ruimere betekenis, daar het algemeen onderricht te kennen geeft; en zodoende vinden we, in het Nieuwe Testament, dat het woord 'wet' niet beperkt is tot de wet van Mozes, die onder de donder en bliksemen op de berg Sinäi gegeven is. We lezen, bijvoorbeeld van 'de wet des Geestes des levens in Christus Jezus, heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods'. (Rom. 8:2). De 'wet des Geestes des levens' daar vermeld, betekent niet de wet, die op de berg Sinäi gegeven is. Vervolgens 'Maar die inziet in de volmaakte wet, die der vrijheid is, en daarbij blijft, deze, geen vergefelijk hoorder geworden zijnde, maar een dader des werks, deze, zeg ik, zal gelukzalig zijn in dit zijn doen' (Jac. 1:25). 'De volmaakte wet, die der vrijheid is', betekent niet en kan ook niet de wet betekenen, die op de berg Sinäi is gegeven; het is het evangelie van Christus; het onderricht, de 'Torah', welke de Geest geschonken heeft van de Heere Jezus, en daarom genoemd 'de volmaakte wet, die der vrijheid is'. Zo ook in het Oude Testament, 'Hoe lief heb ik Uw wet! Zij is mijn betrachtting den gansen dag'. (Ps. 119:97). David betrachtte niet de gehele dag de woorden, gegeven op de

berg Sinaï; hij was niet volkomen verteerd van verschrikking door het betrachten van de volmaaktheid en heiligheid van God, zoals geopenbaard in die wet, doch hij onderzocht het evangelie, en die wet was de gehele dag zijn vermaking, daar hij hierin de heerlijkheid van het Lam aanschouwde.

En als onze tekst derhalve luidt: 'Welgelukzalig is de man, o HEERE, dien Gij tuchtigt, en dien Gij leert uit Uwe wet'; betekent dit, dat stem ik toe, in de eerste plaats de wet, strikt genomen, als openbarende de reinheid, heiligheid, en volmaaktheid Gods; doch we moeten dit niet beperken, zoals sommigen doen, tot de wet, die op een duidelijk omschreven wijze zo genoemd wordt. Die man is dus welgelukzalig, dien God uit Zijn wet leert; dat wil zeggen, dien God naderbij brengt tot die zaken, welke de wet openbaart en die Hij aan zijn hart verzegelt. De wet is een openbaring van Gods reinheid, heiligheid, gerechtigheid, majesteit, grootheid, en heerlijkheid; en werd gegeven op de berg Sinaï in donder en bliksemen en aardbevingen, om de majesteit Gods te verkondigen. Welnu, de Heere onderwijst Zijn volk door hen in de eerste plaats uit de wet Zijn reinheid, heiligheid, majesteit, de volmaaktheid van Zijn Wezen, Zijn toorn over de zonde en Zijn gramschap tegen de zondaars te tonen. En ieder gevoel van schuld, dat wordt teweeggebracht door een openbaring van Gods reinheid, liefde, oprechtheid, gerechtigheid, toorn, gramschap tegen de zonde, en verschrikkelijke wraak, die brandt tot de onderste hel — iedere zodanige overtuiging, en elk zodanig gevoel is een leren uit Zijn wet.

Doch er zijn sommige levende zielen, die God geleerd heeft, en die Hij leert uit Zijn wet, welke omdat enige bepaalde woorden uit de wet niet aan hun hart zijn toegepast, vol vrees zijn, dat het vonnis der wet nooit in hun consciëntie geschreven werd.

Maar er is één blijk, zo niet meer, waardoor we kunnen weten, of de wet strikt gesproken ooit aan onze consciëntie werd toegepast. Wat is dat? De wet 'baart dienstbaarheid', dat wil zeggen, ze verwekt of veroorzaakt gebondenheid in de ziel. Nu kunnen er hier vanavond sommigen zijn, die zeggen mogen, 'ik weet niet of er ooit bepaalde woorden aan mijn consciëntie werden toegepast — zoals, 'Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen'. Maar laten we zien of door Uw bevinding aan het Woord van God te toetsen U niet kunt vaststellen of U ondervonden hebt, waarvoor U soms bevreesd bent, dat dit niet het geval is. Hebt U nooit gebondenheid gevoeld? Is Uw ziel nooit besloten geweest, en niet in staat om uit te komen? Hebt U geen slaafse vrees voor God gehad? Bent U als het ware nooit geboeid geweest in ijzeren ketenen en hebt U nooit gevoeld, dat niets dan de almachtige kracht Gods, die in Uw ziel komt U zou kunnen bevrijden? Hebt U geen slaafse vrees gehad voor de dood? We lezen, dat er sommigen waren, die hun gehele leven aan deze vrees onderworpen waren. Hebt U geen vreze des doods gehad toen de cholera rondwaarde? Hebt U geen vrees gehad, dat die verschrikkelijke gesel Uw deur zou binnenkomen, en dat U getroffen zou kunnen worden door de gevreesde ziekte? Hebt U niet gekermd of gezucht tot God vanwege de vrees ervoor? Wat is dit anders dan gebondenheid? En wat anders dan de wet baart dienstbaarheid; Niet de letter, maar de geest der wet; omdat het dienstbaarheid baart, dat wil zeggen, als een vader in de ziel een geest der gebondenheid verwekt, hetgeen de dode levenloze letter met geen mogelijkheid kan doen.

Als U deze gebondenheid, deze vrees, deze twijfels, deze boeien en ketenen, die Uw zonden U rond de nek hebben gehangen, hebt gevoeld, dan bent U onderwezen 'uit de wet'; ja dan hebt U de wet gevoeld; want deze heeft een geest der gebondenheid in Uw ziel voortgebracht.

Laten we zien of we niet nog een blijk kunnen vinden. Het is deze: 'Door de wet is de kennis der zonde'. Hebt U enige zondekennis? Hebt U de zonden van Uw boze hart ooit gevoeld? Hebt U ooit de reinheid en volmaaktheid gezien van Jehova; en de rechtvaardigheid Gods gevoeld in Zijn heilige wet? Hebt U ooit gevoeld, dat als God Uw ziel veroordeeld zou hebben tot eeuwige verdoemenis, Hij rechtvaardig zou zijn; dat U dit alles verdiend had en over Uw eigen hoofd had gebracht? Kunt U zeggen, dat Hij rechtvaardig zou zijn met U tot de onderste hel te veroordelen?

Als U dit gevoeld hebt, dan bent U geleerd uit de Wet Gods, want 'door de wet is de kennis der zonde'.

Maar we gaan voort met het beschouwen van 'de wet' vanuit een ander gezichtspunt. De 'wet', zoals ik al reeds heb opgemerkt, betekent niet louter 'de wet', strikt gesproken als het vonnis der veroordeling; maar het sluit ook het evangelie van de Heere Jezus Christus in, 'de volmaakte wet der vrijheid'; de wet des Geestes des levens in Christus Jezus'; die wet, die in het hart van de Verlosser was, toen Hij sprak: 'Zie Ik kom, Ik heb lust O Mijn God, om Uw Welbehagen te doen, en Uw wet is in het midden Mijns ingewands'.

Welnu, als de Heere Zijn kinderen leert 'uit de wet' in strikte zin zo geheten, dan leert Hij ze 'uit het evangelie'; en naar mijn mening ligt er iets buitengewoon zoets en krachtigs in de woorden 'uit de wet'. Naar mijn mening schijnt dit niet alleen uit te drukken, dat de wet een schatkamer van toorn is, maar dat het evangelie evenzo een schatkamer van genade is. En zoals degenen, die het meeste van de wet kennen slechts als het ware een paar druppels zijn geleerd van de onuitputtelijke toorn Gods 'uit de wet' en niet de gehele wet; zo ook kan er in dit leven maar een weinig genade en barmhartigheid gekend worden uit de hemelse schatkamer van het evangelie 'de volmaakte wet der vrijheid'.

Zoals Christus tot Zijn discipelen sprak in het beloven van de Geest; 'Hij zal het uit het Mijne nemen, en U verkondigen (Joh. 16:15).

Hij kan niet 'alles' nemen, en het hun verkondigen; want niemand zou bij die aanblik kunnen leven. De Geest neemt daarom de dingen uit Christus, en toont hier wat en daar wat; een weinig zaligheid hier, en een weinig zaligheid daar; een gepaste belofte, een genadig getuigenis, een troostvolle tekst, een bemoedigend woord, een gezicht op het verzoenende bloed, een toelachen van Zijn gunst, een aanschouwen van Zijn Persoon, een ontdekking van Zijn gerechtigheid, of een glimp van Zijn liefde. Dit is het uit Christus nemen en het aan de ziel openbaren. En op deze wijze leert de Heere de mens, dien Hij in handen neemt 'uit het evangelie', door Christus bevindelijk te leren kennen, en Zijn stervende liefde te openbaren. En aldus leert Hij eikéén en allen 'uit de wet', zowel de wet van de Sinai, als de wet van Zion.

Doch aanschouw de samenhang tussen kastijding en onderwijzing. Dit is hetgeen ik U wens in te prenten.

Veronderstel, dat U zich in een vleselijke gemoedsgesteldheid bevindt; laten we zeggen, dat U zakenman bent, vandaag een goede zaak hebt gedaan, dat U iets verkregen hebt, dat Uw hebzuchtig hart op een wonderbaarlijke wijze genoeg doet, dat U meegesleept bent door de één of andere wereldse onderneming. Doch U bent vanavond naar de kapel gekomen. Bent U in een gepaste toestand om het Woord van God te horen? Zal de Heere U thans uit het Evangelie onderwijzen? U bent niet de man, noch verkeert Uw ziel in een gepaste toestand om dit te ontvangen. Maar laten we het anders stellen. Stel, de Heere heeft U onlangs op een gevoelige wijze getuchtigt; U bent zojuist herstellende van een pijnlijke ziekte; U hebt een kind verloren; had een bezoeking in Uw huisgezin; vandaag, gisteren of in de afgelopen week is er iets beproevends gebeurd in Uw wereldse omstandigheden; of de Heere heeft Zijn hand gelegd aan Uw ziel en heeft krachtiger in uw ziel gewrocht, dan Hij in de afgelopen maanden gedaan heeft; U werd aangegrepen door overtuigingen, hebt Uw afwijkingen gevoeld en kon het nauwelijks opbrengen naar de kapel te kruipen, uit vrees, dat U Uw eigen veroordeling zoudt horen.

U bent juist de persoon, dien God tuchtigt, en dien Hij uit Zijn wet kan leren. Tevoren verkeerde U niet in een gepaste toestand om te horen; U dacht, dat de predikant langdradig was en U zat zich af te vragen, wanneer hij zijn predikatie zou beëindigen; Uw geest was bezet met afzwervende gedachten, of U was aan het vitten op alles wat U hoorde. Maar nu hebt U een oor om te horen; een zuchten en een roepen in Uw hart en mond wanneer U naar de kapel komt; en in de verzuchting van Uw smeekbede vóór Uw komen, zegt U, 'O Heere, zoudt Ge vanavond één woord tot mijn ziel willen spreken? Zoudt U in goedertierenheid willen neerzien op een arme, walgelijke afwijker? O openbaar Uzelf aan mij! 'Dit is het leren, dat volgt op het tuchtigen. U moet in de eerste plaats getuchtigd worden; U moet eerst tot U- zelf gebracht worden, eerst moet U een hart geschonken worden om te voelen; met vele slagen geslagen worden, om Uw afzwervende voeten terug te leiden op de paden der gerechtigheid; en dan is het evangelie voor U.

De beloften der genade, de zoete nodigheden, de vergeving bij God, en alle zegeningen, waarvan het evangelie vol is, zijn voor degenen dien de Heere vernedert en tuchtigt. En derhalve zijn er maar heel weinig personen, die zich waarlijk in een toestand bevinden om het evangelie te horen, de dierbare liefde Gods, zoals geopenbaard in de Persoon van Christus. Dit is de reden, waarom we in onze dagen zoveel verharde Antinomianen hebben, zoveel dorre leerstellige belijders, wier leven, wandel en gesprekken schandelijk zijn voor de Naam, welke ze belijden. Het komt, omdat ze niet getuchtigd zijn. En dit maakt ze tot de bitterste vijanden van de ware bevindelijke waarheid, en van de mensen, die spreken uit de volheid van een gelovig, geoefend hart. Er is daarom een samenhang tussen getuchtigd, bezocht, geoefend, en geleerd te worden 'uit de wet'.

God leert niet, om later te tuchtigen voor ongehoorzaamheid; maar Hij vernedert eerst het hart met 'barensweeën' en zaait er vervolgens de zaden in van onderwijs.

II. Doch we gaan over tot ons tweede punt, dat is de reden, waarom de Heere Zijn kinderen tuchtigt en leert, 'om hem rust te geven van de kwade dagen'. Er zijn 'kwade dagen' aanstaande, en deze kunnen ernstiger zijn, dan wie dit op het moment ook maar verwacht. We kunnen erg kwade dagen en beroerde tijden ontmoeten wat het land betreft in het algemeen. We kunnen vervolgd worden. We kunnen tijden van rampspoed ontmoeten betreffende de zaken, de handel, en wereldse omstandigheden; en deze zaken raken alle mensen. We zijn zo aan elkaar verbonden, zo afhankelijk van elkaar, dat hetgeen de één treft, allen treft. Als er veelbewogen tijden komen, zullen ze de Kerk evengoed treffen als de wereld. Welk een zegen dan voor Gods volk, als ze rusten mogen van de 'kwade dagen', als ze een God hebben tot Wie ze zich kunnen wenden, een Jezus om op te steunen, een schoot om op te worden geliefkoosd en een boezem, waartegen ze hun pijnlijk hoofd kunnen laten rusten. Maar veronderstel, dat de politieke horizon niet bewolkt is, veronderstel, dat de wereldse zaken vredig en rustig zijn, dan kunnen er 'kwade dagen' zijn van een andere aard. U kunt een langdurige en pijnlijke ziekte hebben, in erg beproevende omstandigheden gebracht zijn; U, die nu in een betrekkelijke welstand verkeert, kunt tot armoede gebracht worden; U kunt een zeer zware bezoeking in Uw huisgezin ontmoeten; en weinig anders zien, dan 'kwade dagen'.

Deze zullen komen en we kunnen ze niet verhinderen. We kunnen niet meer zeggen, dat 'de kwade dagen' niet zullen komen, dan we zeggen kunnen, morgen zal het geen regenachtige dag zijn, of dat de schaduw de zonneshijn vanmorgen niet zal vergezellen. De Heere dan, Die 'de kwade dagen' kent, die aanstaande zijn; Die de ziekte en de dood kent, die komende zijn, heeft van tevoren een rust bereid; 'Ga henen, Mijn volk, ga in Uw binnenste kamers, en sluit Uw deuren na U toe; verberg U als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga'.

Maar hoe verkrijgen we deze 'rust'? Door getuchtigd en door geleerd te worden. Totdat we getuchtigd worden, maken we van de wereld ons thuis; en is het een heel aangenaam paradijs. Onze kinderen, onze betrekkingen, onze bezigheden, ons wereldse gemak, de vele luchtkastelen, die we bouwen, zijn alle erg aangenaam voor ons, totdat de slagen der tuchtiging komen, en de Heere ons begint te bezoeken in het lichaam, in het huisgezin, of in de ziel.

Evenwel wat is de Heere goed (en zoveel te meer, omdat het pijnlijk is) om ons naar huis te tuchtigen. Ons kind kan misschien van huis zijn; er steekt een storm op; het onweer staat op het punt los te breken; en hij zal blootgesteld zijn aan de bliksem. Als hij treuzelt, handelt U dan onvriendelijk met hem, als U hem naar huis slaat?

Is niet iedere slag een goedheid, die hem van de onweersbui afvoert? Zo is het ook geestelijkerwijs. De Heere ziet, dat hier een onweersbui dreigt; het zal zo gaan weerlichten; de regen zal gaan stromen; de hagel zal gaan vallen. Is niet iedere slag een vriendelijke slag, een liefhebbende slag, die de zwerver thuisbrengt onder Gods vleugelen tot deze storm voorbij zal zijn? We zouden kunnen omzwerven in de wereld met de bliksemslagen rondom ons hoofd; we zouden het waarschuwendende rollen van de donder kunnen horen, en toch te ver van huis zijn om daar tijdig te zijn; maar de Heere, Die 'de kwade dagen' voorziet komt met slagen en drijft ons naar huis. Hij staat ons niet toe neder te liggen in de groene velden en in bloemrijke weiden, en te slapen onder de bomen.

Zijn slagen zijn slagen, die in de liefde gedoopt zijn; en alhoewel gevoelig voor het vlees, worden ze indien gezegend door de Geest tot middelen om ons naar huis te drijven, ons weer tot onszelf te brengen, en om ons te tonen waar de ware rust alleen maar kan worden gevonden — in Christus, in Zijn Persoon, liefde, bloed, genade en gepastheid; in al hetgeen Hij is en in al hetgeen Hij heeft. Welk een wijze en vriendelijke Vader dan, dat Hij ons wil tuchtigen, alhoewel pijnlijk voor het ogenblik, en Hij ons wil leren uit Zijn wet en evangelie, om ons rust te geven van 'de kwade dagen'.

III. Maar we komen tot ons derde punt; wat de Heere intussen bereidt voor de goddelozen. Er is voor hen geen tuchtiging, geen lering voor hen; hun wordt geen rust bereid of ze worden niet toebereid voor de rust. Wat doet Hij dan voor hen? Van welk een treffend beeld maakt de Heere hier dan gebruik! 'Totdat de kuil voor de goddeloze gegraven wordt'. Wat wil dit beeld zeggen? Stelt het niet dit voor?

In de Oosterse landen is de gebruikelijke wijze om wilde beesten te vangen een kuil te graven, en scherpe spiezen in de bodem te bevestigen, en als de kuil diep genoeg gegraven was, werd deze toegedekt met boomtakken, aarde en bladeren, totdat alles wat op de kuil wijst volkomen verborgen was. Wat is het oogmerk? Dat het wilde beest belust op bloedvergieten — de tijger, die op de loer ligt voor het hert, de wolf, die achter het schaap aan- zwerft, de leeuw, die rondsluipst achter de antilope, of de olifant, die door de

jungle breekt, de kuil niet ziende, maar erop toe- en eroverheen snellend, hun ondergang niet zien mogen, totdat ze erdoor breken en op de spiezen in de bodem terechtkomen.

Wat een treffend beeld is dit! Hier zijn de goddelozen allen vol van hun voornemens, het kwade najagend, zoals de wolf achter het schaap, of de tijger achter het hert, slechts denkende aan wat werelds voordeel, het één of andere hebzuchtige plan, het één of andere wellustige oogmerk; iets waarin het vleselijke gemoed vermaak scheidt; maar ze gaan voort, geen enkel gevaar opmerkende, totdat het ogenblik komt, waarop, zoals Job zegt, 'zij zullen ondervaren met de handbomen des grafs'. Het heeft de Heere behaagd hun ondergang voor hen te verbergen; de kuil is geheel overdekt met boombladeren, gras en aarde. Zelfs al hetgeen op de kuil zou kunnen wijzen was verborgen voor de wilde beesten; ze wisten het nooit, totdat ze erin vielen, en doorboord werden. Aldus is het met de goddeloze; beide met de belijders en met de goddelozen. Er is geen vreze Gods, ze geven geen acht op hun wandel, er is geen roepen om geleid te worden, geen gebed om de weg gewezen te worden, geen stilstaan, geen wederkeren; ze gaan voort, alsmaar voort; achteloos, gedachteloos, roekeloos; het één of andere begeerde doel najagend, ze gaan voort, alsmaar voort; totdat er een ogenblik komt, dat ze voor eeuwig en onherroepelijk in de kuil storten.

Er zijn er velen zo, zowel in de belijdende kerk, als in de goddeloze wereld. De Heere ziet wat ze zijn, en waar ze zijn; Hij weet waar de kuil is; in welk deel van het woud; waar gelegen in de wildernis. God kent hun voetstappen; Hij ziet hen zich voorthaasten en voorthaasten. Alles is voor hen voorbereid. De Heere geeft geen waarschuwing vooraf, geen aankondiging van hun gevaar; geen leringen, geen tuchtigingen, geen vermaningen, geen slagen, ze worden aan zichzelf overgelaten om de maat van hun ongerechtigheid vol te maken, tot ze de kuil naderen, die voor hen gegraven is en dan zinken ze weg tot op de bodem. Dit zal nooit het geval zijn met de rechtvaardige. Zij worden vooraf gewaarschuwd; zij geven acht op hun wegen; de Heere tuchtigt ze intijds; Hij leert ze uit Zijn Wet; Hij schenkt hun juiste en diepgaande bevattingen van Zijn reinheid en heiligheid; en toont hun evenzo de Schuilplaats, Die Hij in de liefde en in het bloed des Lams voor hun heeft voorbereid. Zodoende hebben ze in 'de kwade dagen', een hoge rustplaats in het harte Gods, in Zijn ver- bondsgetrouwheid en liefde.

Nu, neemt U deze zaken ter harte? Hoe bent U vanavond naar de kerk gekomen? Wat heeft God voor Uw ziel gedaan? Heeft nieuwsgierigheid of enige andere beweegreden U hier gebracht? Of komt U in de hoop, datgene te horen, dat U goed zal doen en dat tot geestelijk en duurzaam nut zal zijn? Hebt U ervaren, dat er vanavond wat gesproken is, dat gepast is voor Uw geval en toestand? Kunt U vaststellen, terugblikkend op de leidingen Gods met U in de voorzienigheid of in de genade, dat Hij U getuchtigd heeft? Vestig Uw ogen, U, die verlangt God te vrezen, op dit kenmerk; zeg tot Uzelf, 'Heere, ben ik door U getuchtigd?' Kan ik in mijn verschillende bezoeken de hand Gods opmerken? Hebben ze mijn ziel goed gedaan? Zijn ze een stem geweest, die tot mijn hart gesproken heeft? Hebben ze in mij de vruchten der heiligmaking voortgebracht? Kan ik zeggen, 'welgelukzalig is de man, O HEERE, dien Gij tuchtigt', en ben ik die man? Als dat zo is, dan bent U niet de goddeloze. God graaft geen kuil voor U; Hij tuchtigt U intijds, opdat Hij U 'rust moge geven van de kwade dagen'. U hebt een God tot Wie U gaan kunt, en een gezegende boezem om tegen te rusten, als 'de kwade dagen' komen, en de goddeloze onbesuisd in de kuil nederstort.

AMEN.